

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 3

5. vsk

27.6.2008

John Bunyan sai avun kun hän näki vanhurskautensa taivaassa

John Bunyan oli se englantilainen baptisistaarnaaja ja kirjailija, jonka maailmatuntee parhaiten hänen kirjastaan *Kristityn vaellus*. Kirjan ensimmäinen osa ilmestyi 1678 ja toinen osa 1684.

Bunyan (1628-1688) joutui siihen aikaan laittomaksi katsotun maallikkosaarnaajatoimintansa tähden useaan otteeseen vankilaan. Pisin vankilajakso kesti peräti 12 vuotta. Kristityn vaellus -kirjan molemmat osat hän kirjoitti ollessaan vankilassa.

Bunyania vaivasi paljon oman syyllisyyden tunto. Lopulta hänelle selvisi se tapa, jolla Jumala toimii pelastaessaan syntisen. Siitä valosta, jonka hän silloin sai, tuli hänelle hänen raskaan elämänsä lohdutuksen aihe.

Omaelämäkerrassaan *Grace Abounding* John Bunyan kirjoitti:

”Kun eräänä päivänä kuljin niityllä, mieleeni tuli tällainen lause: *Sinun vanhurskautesi on taivaassa*. Ja... minä näin

sieluni silmin Jeesuksen Kristuksen olevan Jumalan oikealla puolella – ja minä vaakuutan teille – siellä oli minun vanhurskauteni! Missä ikinä siis olenkin tai mitä ikinä teenkin, Jumala ei voi sanoa minusta, että minulta puuttuu hänen vanhurskautensa, sillä se on siinä aivan hänen edessään taivaassa.

Näin myös, ettei sydämeni hyvä ulkonäkö tehnyt vanhurskauttani paremmaksi eikä sydämeni huono ulkonäkö tehnyt vanhurskaudestani huonompaa, sillä minun vanhurskauteni on itse Jeesus Kristus. ’Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti’ (Hepr. 13:8).

Nyt kahleeni irtosivat jaloistani... Siitä lähtien ne kauhistuttavat Raamatun kohdat, joista olin ymmärtänyt, että on syntettä, joita Jumala ei anna anteeksi, jättivät minut rauhaan. Palasin kotiin kiitollisena Jumalan armosta ja rakkaudesta.”

POM

Jumalan armon sana

- ahtaalta avaralle

Kristus-juhla Jyväskylässä 9.–10.8.2008. Tervetuloa!

Tarkemmat tiedot sivuilla 12-13.

Meerin mietteitä

Jumalan armo Kristuksessa

”Ilman anteeksiantamusta ois’ tiemme ollut kovin musta.” Näin kirjoitti aviomieheni 10-vuotishäärunossaan. Anteeksiantamuksen turvin olemme saaneet rakastaa toisiamme myötä- ja vastoinkäymisissä jo pian neljäkymmentä vuotta.

Sormuksiimme on kaiverrettu Pietarin kirjeen kohta: ”Ennen kaikkea pysykää kestävinä keskinäisessä rakkaudessaanne, sillä rakkaus peittää paljotkin synnit” (1. Piet. 4:8). Hyvät päätökset toistemme rakastamisesta ja kunnioittamisesta ovat kariutuneet harmittavasti silloin tällöin. Aina on kuitenkin löytynyt sopu anteeksiantamuksen kautta Jumalan armosta.

Olen lukenut Jobin kirjaa naapurin rouvan kanssa. Elämämme ei ole sentään ollut yhtä vaikeaa kuin Jobilla kaiken menetettyään. Vain omien vaikeuksien keskellä tulevat Jobin tunnot tutuiksi. Kirjan lopussa on merkillepantava seikka. Kun Job rukoili ystäviensä puolesta, jotka olivat lohduttaneet häntä taitamattomasti, Herra käänsi Jobin kohtalon.

Raamatussa on viittaus Jeesuksen sanoihin: ”Rakastakaa vihämiehiänne ja rukoilkaa vainoojienne puolesta” (Matt. 5:44). Kun Job antoi anteeksi ystävien loukkaavat sanat ja rukoili heidän puolestaan, Jumala siunasi hänen elämänsä runsaasti.

Elävässä elämässä tulee väistämättä vastaan tilanteita, jolloin ei ole ollenkaan helppoa pyytää anteeksi tai antaa anteeksi. Joskus se tuntuu ihan mahdottomalta. Isä meidän -rukouksessa on kohta: ”Ja anna meille velkamme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille velassa” (Matt. 6:12). Jeesus vielä

selittää tätä kohtaa: ”Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi. Mutta jos ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne” (Matt. 6:14–15).

Jeesus tietää, että jokainen meistä on syntinen. Siksi Hän opetti rukoilemaan syntien anteeksiantamusta. Jumala suokoon sen armon, että tunnemme syntimme ja pyydämme sydämestämme niitä anteeksi. Kun itse olemme saaneet paljon anteeksi, avartukoon sydämemme antamaan anteeksi myös lähimmäisillemme. Sen tekee mahdolliseksi Jumalan rakkaus.

Tuhlaajapoikakertomuksessa on ihana kohta: ”Kun poika vielä oli kaukana, isä näki hänet ja heltyi” (Luuk. 15:20). Ei kerinnyt poika selittelemään eikä esittämään edes anteeksipyyntöään, kun isä oli valmis antamaan anteeksi. Sana sanoo, että isä ihan juoksi poikaa vastaa ja sulki hänet syliinsä.

Sellainen on Taivaallisen Isämme rakkaus meitä kohtaan ja niitäkin kohtaan, joille meidän on vaikea antaa anteeksi. Anteeksianto on Jumalan armoa Kristuksessa. Ketään ei tuomita synnin suuruuden tähden, vaan ainoastaan armon halveksimisen tähden.

*Siis armoos, Herra, uskallan,
et vaivaista sä heitä.*

*Mä omat työni unhotan,
ne syntiä ei peitä.*

*Mä turvaan kurjuudessakin
sun sanas lupauksiin.*

Ne totta ovat aina.

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Kirkot ja kirkkokunnat: Keskittykää iankaikkisuusasioihin!

”Olen suuresti murehtinut elämäni loppuvuodet Suomen kirkon maallistumista... Monivuotinen hiljainen rukoukseni on ollut, että hyvä Jumala antaisi kirkolle vielä uusia herätyksen aikoja, niin että kirkko keskittyisi varsinaiseen tehtäväänsä, evankeliumin julistamiseen ihmisten iankaikkiseksi autuudeksi... Kirkko tekee toisarvoista työtä syrjäyttäessään pääasian ja keskittyessään sosiaalisiin tehtäviin.”

Ote on 1972 taivaskutsun saaneen professori Osmo Tiirilän kirjoituksesta, joka löytyi hänen pöytälaatikostaan hänen kuolemansa jälkeen. Tiirilä oli nimitti tekstiään testamentikseen kirkolle.

Aika ajoin Tiirilä oli kiteyttänyt näkemysensä myös sanoihin: ”Kirkko on sitä varten, että täällä kuollaan.” Sillä hän tarkoitti samaa asiaa kuin testamentillaan: Kirkon – voimme sanoa kaikkien julistajien kirkkokunnastaan riippumatta – varsinaisen tehtävä on valmistaa ihmisiä kohtaamaan Jumala viimeisenä päivänä. Sosiaalinen työ ei tässä palvele. Tarvitaan evankeliumin julistusta.

Maailmassa on valtioiden suuria avustuselimiä ja muita isoja organisaatioita, jotka toimivat hädän lievittämiseksi ja ihmisten auttamiseksi. Mutta mikään avustusohjelma, kriisiapu, ihmissuhdekurssi tms. ei estä sitä, että ajallisesti hyvin hoidetut ihmiset kerran kuolevat ja heidän on astuttava Jumalan eteen.

35 vuotta sitten Tiirilän tuska nousi siitä, ettei kirkko eivätkä kirkkokunnat hoitaneet varsinaista tehtäväänsä kaikin voimin. Huomio oli pitkälti muualla. Tästä seurasi, että lukemattomat ihmiset olivat

vaarassa joutua viimeiselle tuomiolle ilman Jeesukseen Kristukseen tuntemista.

Kun ihmisten synnin, Jeesuksen sijaiskärsimyksen, evankeliumin ja armon julistamisen, uskon sekä muiden pelastukseen kuuluvien asioiden käsittely jää taustalle tai pois, on pelkkä ajallista elämää koskevan avun ja ajatusten jakaminen Tiirilän mielestä kuin ”tyhjän pikarin pitämistä janoisen huulilla”.

Kun julistajat puhuvat ajallisista asioista, heidän apunsa ja rohkaisunsa on ”kuin kuiluun putoavaa vielä hänen jo sortuessaan neuvottaisiin olemaan hyvillä mielin ja iloitsemaan kuilun reunalla kasvavista kukkasista”.

Tällainen on tilanne laajalti tänäänkin. Ihmiset joutuvat nyt *etsimään* iankaikkisen elämän sanoja. Suokoon Jumala meille näkökykyä, myötätuntoa ja halua auttaa lähimmäisiämme niin, että kukin saisi ajalliseen elämäänsä tukea. Mutta suokoon Jumala meille myös sellaisen näkökyvyn, myötätunnon ja halun auttaa, että kantaisimme huolta ja vastuuta lähimmäistemme *iankaikkisestakin* elämästä.

Jos kirkot ja kirkkokunnat keskittyvät lähinnä ajallisiin asioihin, jäsenmäärän kasvattamiseen, viihtyvyyteen, ajallisten näkökohtien huomioon ottamiseen, on ihmisten etsittävä uusia lähteitä joista ammentaa evankeliumin elintärkeää sanaa.

Maailmassa on vain yksi taho, joka voi palvella ihmisiä heidän iankaikkisuustarpeissaan. Kristillisillä kirkoilla ja järjestöillä on ainutlaatuinen sanoma sitä hetkeä varten, jolloin ihminen astuu kaikkivaltiaan Jumalan eteen.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Herra on kaikkivaltias Jumala

Ainakin minun on pakko toistuvasti palata Raamattuni äärellä niihin kohtiin, jotka vakuuttavat Jumalan hallitsevan kaikkea – aivan kaikkea. Näytti miltä näytti ja tuntui miltä tuntui hän on herrojen Herra, hän on Kunnian Kuningas, kaikkivaltias ja iankaikkinen Jumala.

Jesajan kautta Jumala julistaa: ”Minä yksin olen Herra, minä, joka luon valon ja luon pimeyden ja tuotan yhtä lailla onnen ja onnettomuuden” (Jes. 45:6–7). Kuinka usein ainakin minusta tuntuukaan siltä kuin toiset ihmiset, luonnonvoimat, sairaus ja kuolema ja sokealta tuntuvat sattumat pelaisivat tässä elämässä eräänlaista noppapeliä. Meitä viskellään emmekä ymmärrä kaiken sen tarkoitusta, mitä kohtaamme.

Kuinka vaikea onkaan silloin rauhallisesti ja luottavaisesti pitää kiinni siitä, mitä Hanna oppi tuskallisten täyttymättömän kaipuun vuosien aikana: ”Herra lähettää kuoleman ja antaa elämän, vie alas Tuonelaan ja nostaa sieltä. Herra tekee köyhäksi ja antaa rikkauden, painaa maahan ja kohottaa” (1. Sam 2:6–8). Voin itse niin sanomattoman vähän vaikuttaa asioiden kulkuun, mutta joudun jatkuvasti opettelemaan luottamusta siihen, että kaikki elämäntapahtumat ovat Herran lähettämiä ja antamia.

Tähän samaan tulokseen tuli äärimmäisen kovan elämäntapahtuman läpi käynyt Valitusvirsien tekijä: ”Onko kukaan sanonut, ja se on tapahtunut, jos ei Herra ole käskenyttä? Eikö lähde Korkeimman suusta paha ja hyvä?” (Val. 3:37–38 KR 38). Hän oli oppinut kaikissa elämänsä tilanteissa, kohtaloissa ja kokemuksissa luottamaan

siihen, että sittenkin Herra on todella Korkein, eikä kukaan eikä mikään maailmassa ole hänen yläpuolellaan ja komena häntä. Näin silloinkin, kun se, mitä koemme, tuntuu hirvittävän pahalta. Profetta Aamos sanoi tämän rohkeasti ja vastalauseita herättävästi: ”Tapahtuuko kaupungissa onnettomuutta Herran sitä aiheuttamatta?” (Aam. 3:6). Meidän järkemme ja tunteemme kokee tuollaisen väitteen mielettömänä. Eihän rakkauden Jumala voi toimia noin!

Saarnaaja vastaa tähän: ”Katso Jumalan tekoja: kuka voi suoristaa sen, minkä hän on käyräksi tehnyt? Hyvänä päivänä iloitse ja pahana päivänä muista, että Jumala on antanut ne molemmat. Ei ihminen voi moittia Jumalaa” (Saarn. 7:13–14).

Kävi meille miten kävi ja koimme mitä koimme, aina ja kaikessa saamme turvallisin mielin jättäytyä kaikkivaltiaan ja armollisen Jumalan käsiin. Näin silloinkin, kun sisimpämme huutaa Jeesuksen tavoin: ”Abba, Isä, kaikki on sinulle mahdollista. Ota tämä malja minulta pois.” Kunpa jaksaisimme rukoilla myös Jeesuksen kanssa: ”Ei kuitenkaan minun tahtoni mukaan, vaan sinun” (Mark. 14:36). Tällaisen asenteen lopulta Jobkin löysi: ”Nyt minä ymmärrän, että kaikki on sinun vallassasi eikä mikään suunnitelmasi ole mahdoton sinun toteuttaa” (Job 42:2).

Olavi Peltola

Lehtemme ilmestyy parillisina kausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. elokuussa.

Isä meidän – neljäs rukous:

Anna meille jokapäiväinen leipä

Joillekin jokapäiväinen leipä on niin itseltään selvä asia, että he ihmettelevät sitä, että asiasta puhutaan hengellisissä kirjoituksissa ja että Kristus, keskellä hengellistä Isä meidän -rukousta, opettaa meitä pyytämään leipää. Toisia taas vaivaa kysymys jokapäiväisestä leivästä niin kovasti, että heidän sielunsa unohtuu heiltä ja Jumalan sana parannuksesta ja uskosta, laista ja evankeliumista ei pääse vaikuttamaan heidän sydämissään.

Tahdomme nyt sanoa jotakin niille, joilla on murhetta ja kiusauksia jokapäiväisestä leivästä. Oletteko milloinkaan ajatelleet, mitä se tarkoittaa, kun Herra Jeesus itse opetti meitä *pyytämään* jokapäiväistä leipäämme ja kääntymään kaikissa maallisissakin huolissamme taivaallisen Isämme puoleen?

Ymmärrättehän, ettei ole mitään varmempaa vakuutta siitä, että Herra tahtoo antaa meille jotakin kuin se, että *hän on itse kehottanut meitä rukoilemaan* sitä. Silloin hän on ensinnäkin sanonut, että sen saaminen, mitä pyydämme, riippuu *hänestä*; meillä ei ole valtaa ottaa sitä. Näin hän on osoittanut meille tien ja tavan, jottei meidän tarvitse olla epätietoisia siitä, mitä meidän tulee tehdä.

Syvin kiusausten lähde tyrehtyy, kun ymmärrämme, ettei meidän vallassamme ole ottaa mitään, vaan kaikki riippuu kokonaan siitä, että *Jumala antaa*. Paholainen kyllä kiusaa meitä jatkuvasti sanoen, että kaikki riippuu meistä, vaikka me olemme nääntymäisillämme voimattomuuksiemme.

Jos ymmärrämme oikein sen, ettei meidän vallassamme ole ottaa mitään,

pysymme rauhallisina. Siksi Herra on juuri maallisista huolistamme sanonut meidän rauhoittamisksemme myös: ”Kuka teistä voi murehtimalla lisätä elämäänsä kyynäränkään vertaa?” (Matt. 6:27). Ja siksi hän on opettanut meitä rukoilemaan: *Anna, Isä, anna meille meidän jokapäiväinen leipämme*.

Juuri se, että hän on itse opettanut meitä rukoilemaan sitä, mitä nyt tarvitsemme, antaa meille varmuuden, että hän myös antaa sen meille. Huomatkaamme myös, että Jeesus käyttää sanaa ”tänä päivänä” tai ”päivä päivältä”. Tässä on sama ajatus kuin hieman myöhemmin samassa luvussa hänen sanallaan: ”Älkää siis huolehtiko huomispäivästä, se pitää kyllä itsestään huolen. Kullekin päivälle riittävät sen omat murheet” (Matt. 6:34).

On sanomattoman lohdullista, kun Herra sanoo: ”Älkää siis murehtiko: ’Mitä me nyt syömme?’ tai ’Mitä juomme?’ tai ’Mistä me saamme vaatteet?’ Tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne tietää kyllä, että te tarvitsette kaikkea tätä” (Matt. 6:31, 32). Mutta kuten olemme sanoneet, on vieläkin lohdullisempaa, kun hän opettaa meitä rukoilemaan tätä rukousta ”Anna meille...”

Pankaamme siis mieleemme, *miten* Herra on opettanut meitä rukoilemaan. Silloin tiedämme myös, *mitä* hän on luvannut meille antaa. Saamme myös nähdä, pitääkö hän lupauksensa ja käykö ilmi, että ”Jumala on luotettava” (Room. 3:4).

Otteita C.O. Roseniuksen kirjasta Fader vår (Suom. Kaija Kallioinen)

Muistoja omasta elämästä

Armo ja anteeksiantamus

”Jos me tunnustamme syntimme, on Hän uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta väärydestä” (1. Joh. 1:9 KR 38)

Viime vuoden puolella esitettiin televisiossa kotimainen tv-elokuva ”Pieni pyhiinvaellus”. Minulla oli jonkinlaista etukäteistietoa tästä, joten ajattelin sen olevan katsomisen arvoinen. Enkä pettynyt näkemääni. Elokuva oli hyvin koskettava ja näyttelijätö oli varsin onnistunutta.

Erityisen vaikutuksen minuun teki pappia esittänyt, nyt jo edesmennyt Esko Nikkari. Hän oli papinroolissaan kerrassaan suurenmoinen. Filminpätkä kannatti katsoa, koska tarinaan sisältyi suuri sanoma: Armo ja anteeksianto.

Elokuvan tapahtumat oli sijoitettu 50-60-lukujen taitteeseen Pohjanmaalle, jossa tarinan päähenkilönä oli nuori nainen, joka luvottomasta suhteesta oli tullut raskaaksi. Hän onnistui kuitenkin salaamaan kaikilta raskautensa.

Häpeä ja pelko julkisesta paljastumisesta sen ajan ankarassa moraalisisessä yhteisössä ajoi naisen epätoivoiseen tekoon. Hän päätti hankkiutua eroon lapsestaan, vaikka rakastikin tätä kovin. Lopulta tyttö-vauva päätyi paikkakunnan sairaalaan, jossa lapsen äiti kävi työssä.

Portaille ilmestyneen vauvan alkuperä pysyi salassa tutkimuksista huolimatta. Lisää murhetta äidille tuotti lapsen huono kunto: hänen taitamattomasti tekemänsä napanuoran katkaisu oli aiheuttanut vakavan tulehduksen vastasyntyneelle. Lopulta lapsi menehtyi. Naisparka yritti kuitenkin jatkaa normaalia elämää valtavien paineiden ja syyllisyyden taakoittamana.

Mutta sitten eräänä päivänä paikkakunnan vanha pappi tuotiin sairaalaan saattohoitoon. Nainen tunsi hänet entuudestaan ja tiesi tämän helposti lähestyttäväksi ja lähimmäisenrakkaaksi ihmiseksi. Lopulta hän uskaltautui hätäisesti tunnustamaan kuolevalle miehelle olevansa menehtyneen lapsen äiti. Pappi vain makasi sängyssään kuin tajuton, reagoimatta millään tavalla.. Nainen vajosikin entistä suurempaan epätoivoon, koska hänen tunnustuksensa tuntui menneen täysin kuuroille korville.

Kuitenkaan hänen sanansa eivät jääneet papilta kuulematta. Jonkin ajan kuluttua mies alkoi voida hieman paremmin ja hän keksi keinon, millä voisi auttaa arkaa ja peloissaan olevaa lähimmäistään. Hän tunsi oman loppunsa lähestyvän ja kutsui eräänä päivänä naisen luokseen lukemaan hänelle Raamattua sekä antamaan hänelle itselleen synninpäästön. Tämä noudattikin kutsua ja kuoleva osoitti hänelle sen sanan paikan, minkä halusi kuulla.

Nainen alkoi lukea psalmia 130, joka on matkalaulu ja katumuspsalmi: *”Syvyydestä minä huudan sinua, Herra. Herra, kuule minun ääneni. Tarkatkoot sinun korvasi minun rukousteni ääntä. Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää? Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin...” (KR 38)*

Tässä naisen ääni sortui, sillä hän ei itkultaan pystynyt enempää lukemaan. Mutta ei hänen tarvinnutkaan, vaan pappi ojensi vapisevan kätensä, veti itkevän naisen rintaansa vasten, lohdutti häntä ja juusti synnit anteeksi annetuiksi.

Seuraavana päivänä vanha ja väsynyt

Herran palvelija siirtyi ajasta ikuisuuteen. Toiveensa mukaisesti hänet haudattiin yhdessä naisen kuolleen lapsen kanssa samaan hautaan.

Oman syyllisyyden ja armon kohtaaminen

Tämä koskettava kertomus sai minut muistelemaan taas jälleen kerran omassa elämässäni koettua tapausta. Olin silloin noin 11-vuotias nuoremiehen alku. Elettiin 60-luvun puolivälin aikoja. Tapahtumat sijoittuvat Ala-Tornion Parasniemen pappilaan sekä kotikaupunkiin Kemiin. Isoisäni *Olli Marttinen* toimi siihen aikaan Ala-Tornion kirkkoherrana. Meillä oli ilo ja etuoikeus viettää lähes kaikki lomamme isovanhempiemme luona isossa pappilassa kauniin luonnon keskellä yhdessä monien sukumme jäsenten kanssa.

Erään kerran sain nuoremman veljeni kanssa mielestäni loistavan idean. Päätimme kartuttaa olemattomia ”käteisvarojamme” ja varastaa isoisän työhuoneessa sijainneesta laatikosta vielä tilittämättömiä seurakunnan kolehtirahoja. Samana päivänä matkustimme sitten kotiin Kemiin, koska koulut alkoivat seuraavana päivänä.

Vaikka omaatuntoa soimasi kovin, niin me rillestimme kaikki rahat lyhyessä ajassa ostamalla kaikenlaista. Tämä ei jäänyt tarkkasilmäiseltä isältämme huomaamatta ja me kelvottomat jouduimme ankaraan kuulusteluun. Isä vaati saada tietää, mistä olimme saaneet rahat ostoksiimme. Lopulta jouduimme tunnustamaan rötöksemme ja saimme hirmuisen selkäsauunan.

Isä oli vihainen ja täynnä häpeää poikensa tähden. Hänen poikansa olivat tehneet tällaisen teon... olivat varastaneet seurakunnan varoja! Kuinka hän kehtaisi enää mennä pappilaan, hän vaikeroi ja kauhisteli.

Otettuaan selvää, kuinka paljon rahaa olimme varastaneet, hän kaivoi rahat omista rahoistaan ja komensi meidät välit-

tömästi seuraavalla junalla Tornioon tunnustamaan rötöksemme.

Raskain mielin ja takapuoli kurituksesta kirvelevänä saavuimme Tornion asemalle. Rahjustimme kävelemällä noin kolmen kilometrin matkan kohti rikospaikkaa. Kyllä askel oli raskas! Matkan varrella ehti moneen kertaan pohtia tehtyä hölmöyttä. Kiukku, häpeä ja pelko isovanhempien kohtaamisesta velloivat sisimmässä niin, että mahaa väänäsi. Kiukuissamme potkimme tien reunoilla olevia kiviä.

Lopulta tuttuakin tutumpi pappilaan johtava koivukuja lähestyi. Mitä lähemmäksi määränpää tuli, sitä suuremmaksi kasvoi ahdistus ja pelko tulevasta. Teki mieli kääntyä takaisin ja paeta, mutta takaisin ei ollut menemistä, ennen kuin oli käyty tunnustamassa tehty rötös. Vaieten löntystelimme viimeiset metrit ulko-ovelle ja painoimme ovikelloa. Pienen hetken kulluttua hämmästyneet isovanhempamme seisoivat oviaukossa. He kyselivät, miten ihmeessä me siinä olimme.

Seisoimme hetken aivan mykkinä ja hädissämme vilkaisimme toisiamme ikään kuin turvaa hakien. Nyt oli sitten tultu äärimmäiselle rajalle, josta ei ollut paluuta. Purskahdimme samassa molemmat hillittömään itkuun ja vain vaivoin sain soperretuksi: Olemme tehneet väärin ja syntiä teitä kohtaan ja olemme tulleet pyytämään anteeksi, jos vain voitte antaa.

”Voi, lapsikullat, mitä ihmettä on tapahtunut? Tulkaa nyt sisälle, siellä on parempi jutella”, isovanhempamme liikuttuneina ja hätääntyneinä meitä kehottivat.

Menimme isoisämme työhuoneeseen. Minä ja veljeni itkimme koko ajan, emmekä tahtoneet saada mitään sanotuksi. Lopulta sain itkuni lomassa kerrotuksi, kuinka olimme varastaneet ennen kotiin lähtöä työpöydän laatikossa olleita seurakunnan varoja. Olimme tulleet nyt pyytämään anteeksi ja korvaamaan varastetut rahat. Kerroin, että isä oli antanut meille molemmil-

le hirveän selkäsauvan. Saatuaan selville, kuinka paljon rahaa olimme ottaneet, hän oli kaivanut vastaavan summan esille ja pannut meidät tunnustusreissulle rahojen kanssa. Yritimme kertoa myös, miksi olimme sortuneet moiseen: Meillä ei ollut koskaan rahaa. Isältä ei oikeastaan ikinä herunut lanttiakaan. Ja jos joskus harvoin sai, sekin oli ensin pitänyt ansaita jotenkin. Raivostutti ja turhautti semmoinen.

Liikuttuneina isovanhempamme vakuuttivat yhdestä suusta: ”Totta kai saatte anteeksi, mutta olisitte kertoneet, niin olisimme antaneet teille mielellämme. Tulkaa nyt tänne rakkaat lapset ja pyydetään synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä”, isoisäni liikuttuneena kehotteli. Molemmat isovanhempani julistivat sitten tekomme anteeksi annetuksi ja unohdetuksi.

Tapahtuman elinikäinen siunattu vaikutus

Nämä tapahtumat jättivät ainakin minuun, nuoreen pojanviikariin ikuisesti lähtemättömän jäljen. Olimmehan toki kuulleet heidän puhuvan ”uskonasioista” vuosien varrella useinkin, mutta ne eivät olleet herättäneet meissä sen kummempaa vasta-kaikua.

Vaikka maailman tuulet myöhemminkin monen monta kertaa veivät harhateille, niin juuri sinä iltapäivähetkenä sain kokea jotain äärettömän kallisarvoista. Ensimmäistä kertaa sain kokea, että Jeesuksen nimessä ja veressä on totisesti syntiemme sovitus. Vaikka en nähnytkaan mitään, tuntui kuin taivas olisi avautunut minulle ja itse kirkkauden Herra, syntisten ystävä ja armahtaja Jeesus olisi saapunut keskellemme.

Suunnaton ilo ja kiitollisuus täytti simpäni! Olimme saaneet anteeksi, ei vain isovanhemmiltamme vaan myös itse Jumalalta. Meidät armahdettiin täydellisesti, eikä lyötyä enää lyöty.

Eikä tässä ollut vielä kaikki. Kun itkut oli lopulta itketty, niin rakkaat isovanhempamme antoivat meille lisää hämmästyksen aihetta. He tarjosivat meille omista varoistaan rahaa, ettei tarvitsisi rahattomana olla.

Tämä ylitsevuotava hyvyys tuntui meistä aivan käsittämättömältä. Hetkeen emme tienneet mitä sanoa, kunnes lopulta saimme suomme taas auki. Koitimme esillä, ettemme millään voi ja kehtaa ottaa vastaan heidän rahojaan, sillä emme ansainneet mitään tällaista. Vastustelu ei kuitenkaan auttanut, vaan lahja oli otettava lopulta vastaan. Kuinka iloiten ja puhtaasta sydäimestä isovanhempamme antoivat meille varoistaan! Tämän jälkeen saimme vielä syödäksemme ja juodaksemme, ettei nälkäisenä tarvinnut talosta lähteä.

Monien kiitosten ja halauksien jälkeen läksimme kotimatalle. Oli ilo tehdä matkaa. Askel oli keveä, tuntui kuin selässä olisi ollut siivet! Raskas syyllisyys ja paha omatunto olivat tyystin poissa. Oli suorastaan autuas olo. Juttelimme keskenämme, kuinka isä hämmästyisi, kun saisi tietää, millaisen kohtelun hänen kelvottomat poikansa olivat saaneet pappilassa!

Emmekä me erehtyneet tässä asiassa. Kotiin päästyämme kerroimme isällemme reissustamme. Hän meni hetkeksi ihan sanattomaksi. Hänen oli vaikea uskoa, että joku ansaitsisi kertomamme mukaisen kohtelun tämänlaatuisen rötöstelyn jälkeen. Mutta pakkohan hänen oli uskoa, kun esittelimme saamiamme rahojakin. Myöhemmin olen ajatellut, että yhtenä syynä ihmetykseen saattoi olla se, että hän oli joutunut kasvamaan lapsuutensa erittäin kovassa kotikurissa. Ei hän ollut tottunut sellaiseen, että väärintekijä tunnustuksensa jälkeen ikään kuin ”palkittaisiin”.

Olen hyvin monesti elämäni aikana ajatellut, että isovanhempani jättivät minulle kaikkein kalleimman perinnön, mitä joku voi ylipäättään saada. He osoittivat

tällä teolla sekä myös muillakin tavoin minulle, nuorelle pojalle, Kristusta, joka ottaa pois maailman synnin. Ihminen, joka itse on saanut konkreettisesti kokea armoa ja anteeksiantoa, voi osoittaa tätä samaa lähimmäisilleen.

On hyvä, että meitä monesti nöyryytetään. Tällaiset elämäntilanteet auttavat meitä näkemään paremmin oman tilamme ja katsomaan lähimmäisiämme armahtavammassa valossa.

Myöhemmin, vuosien perästä – ja uskon että se tapahtui isovanhempiemme monien esirukousten johdosta – kun Jumalan armosta sain uudestisyntyä Hänen lapsukseen, olen saanut kertoa tästä lapsuuteni tapahtumasta toisillekin.

Erityisen kiitollisena muistan, kuinka sain kerran kertoa tästä kokemuksesta eräällä lasten kesäleirillä monikymmenpäiselle, noin 10-vuotiaille leiriläisille. Kuulijani olivat siis juuri samanikäisiä kuin itse olin ollut kertomukseni aikaan. Myöhemmin sain kuulla leirin pastorilta, ettei hän ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Oli nimittäin enemmän sääntö kuin poikkeus, että lapset olivat levottomia tämänkaltaisissa tilaisuuksissa, mutta nyt he kaikki olivat kuunnelleet kertomustani täydellisen hiljaisuuden vallitessa.

Tunnen syvää kiitollisuutta Herraa kohtaan, että Hän salli tämänkin tapauksen elämässäni. Tosiasiana pysyy se, että vaikka me olisimme kuinka mahdottomia ja pahoja, Hän tahtoo osoittaa katuvalle ja nöyrälle hyvyttään ja armoaan. Lohdullista on tietää, että me saamme jokainen, myös sinä tämän kertomuksen lukija, rientää vaikeimpienkin asioittemme raskauttamina Ihmeellisen Armahtajamme syliin, syliin, joka on laaja ja aina meille avoin.

”Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon” (San. 28:13) Ja tämä armo riittää.

Ismo Jutila

Lähellä sinua

*Sinun haavoissasi Jeesus
on minun turvapaikkani.
Ei minun tarvitse pelätä,
vaikka helvetti riehuu ympärilläni
ja maailma on pimeä ja kylmä.
Saan elää*

*sinun huoneissasi,
saan lämmitellä
tämän tulen loisteessa,
lähellä sinua Jeesus.*

Hannu Anttila

Sinun avoimet kätesi

*Sinun avoimet kätesi Jeesus
ojentautuvat ja ylettyvät
maailman ylle.
Sinä olet suuri
Pyhä Vapahtaja.
Sanasi voimalla Sinä hallitset.*

*Nähdessäsi särjetyn ja
murtuneen hengen,
pienen, ahdistetun ihmisen,
armossasi
Sinä laskeudut korkeudesta
ja pyhydestä.
Tulet luo ja nostat syliisi.*

*Niin kuin Paimen kantaa
väsynyttä ja haavoitettua,
niin Sinä Herra meitä kannat.
Sinun iankaikkiset, haavoitetut kätesi
meidät parantavat.
Sinun veressäsi on puhdistava,
anteeksiantava voima.*

*Kiitos Jeesus, että Sinä jaksat.
Kiitos Jeesus, että Sinä viet perille.*

Maarit Kenttälä

Abrahamin usko ja Jumalan armo

1. Mooseksen kirjan 12. luvussa Jumala kertoo Abrahamille kahdessa eri tilanteessa, että Abraham tulee saamaan sekä oman maan että jälkeläiset (12: 2, 7). Mutta vain neljä jaetta myöhemmin alkaa kuvaus, jossa Abraham nöyryyttää vaimonsa Sarain kieltämällä, että tämä on hänen vaimonsa. Kylmän petollisesti hän vaikeuttaa, kun farao nai Sarain ja ottaa tämän haaremiinsa (1. Moos. 12:10–16).

Tästä huolimatta seuraavassa Raamatun luvussa Jumala toistaa ja tarkentaa Abrahamille lupaustaan, joka koskee luvattua maata ja jälkeläisiä (13:14–17). Mutta kahta lukua myöhemmin Abraham, Jumalan uudistetusta lupauksesta huolimatta, uskoo kuolevansa lapsettomana. Neljännen kerran Jumala vakuuttaa, että hän antaa Abrahamille jälkeläisiä.

Lopultakin vanha mies uskoo. Jumala näyttää ilahduvan tästä ja toistaa lupauksensa, jonka mukaan Abraham saa luvattun maan. Siinä samassa epäusko kuitenkin jo valtaa Abrahamin ja hän pyytää merkkiä (15:2–8). Kärsivällisyydessään Jumala dramaattisella tavalla kuvaa uskon isälle jopa sen, mitä hänen jälkeläisilleen kerran tapahtuu.

Seuraavassa luvussa meidän uskomme esikuva heittää pois kaiken toivon. Hän ratkaisee itse lapsettomuuden ongelmansa kun Jumala näyttää olevan haluton antamaan hänelle jälkeläistä. Abraham kääntyy vaimonsa palvelijattaren puoleen saadakseen lapsen (16:1–3).

Vuosia myöhemmin Jumala kuitenkin vakuuttaa jälleen Abrahamille, että Sarai tulee raskaaksi. Mutta Abraham oli varma siitä, että hänellä ja Sairailla oli enää sa-

mat edellytykset saada lapsi kuin egyptiläisillä muumioilla. ”Sarai on liian vanha. Siunaa Ismaelia!” on Abrahamin vastauksen ydinajatus (17:15–18).

Jumala ei kuitenkaan hylkää. Ja siksi uskon sankari taas kerran yrittää tarttua siihen ”märkään ja liukkaaseen kalaan”, jota kutsumme uskoksi.

Mutta ennen pitkää Abraham uudestaan jättää Sarain toiselle miehelle kertoen, että Sarai on hänen sisarensa. Tällä kertaa Abraham jättää Sarain kuningas Abimelekille (20:2–3). Vain muutamia viikkoja myöhemmin Jumala kuitenkin antoi Sarain tulla raskaaksi ja hän alkoi odottaa Abrahamin poikaa (21:2).

Pienen uskon suuri arvo

Usko ei ole välilaskuton lento yli todellisuuden. Uskon ihmisiä ei tunnisteta siitä, kuinka harvoin he painuvat lokaan vaan siitä, kuinka usein he jälleen nousevat. Vihollinen pakenee usein vain kulman taakse hyökätäkseen kohta uudelleen. Usko on jatkuvaa kamppailua.

”Herra, lisää meille uskoa”, pyysivät Jeesuksen opetuslapset. Ehkä tarpeemme ei kuitenkaan ole suuri usko vaan pienen uskomme arvon näkeminen. Jos usko on kultaa arvokkaampaa (1. Piet. 1:7) niin pieninkin uskon siru on liian kallisarvoinen väheksyttäväksi.

Älä anna tunteitasi vaikuttaa epäasiallisesti uskoosi. Menneitten aikojen ”suuret uskovat” (Hepr. 11) saavuttivat päämäärän horjuvalla uskolla. Niin sinäkin voit tehdä.

*Grantley Morris
(Suom. POM)*

Evankeliumin sanoma ei kiihdytä vaan antaa levon ja rauhan

”Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä” (Ps. 23:2).

Daavidin todistus Herrasta on tässä lohdullinen, mutta hänen sanojensa suomenkos on Raamatussamme hyvin niukka. Hepreankielisessä psalmissa Daavid kirjoittaa: *”Laitumilla, joilla on vihreää ruohoa, hän antaa minun laskeutua maahan.”*

Vihreä ruoho on tässä vertauskuva Jumalan armon evankeliumista. Jumala ei johdata laumaansa kellanruskeaksi paahtuneeseen kuivaan heinikkoon syömään. Herra johdattaa omansa laitumille, joilla on vihreää ruohoa, joilla evankeliumi siis on tarjona ravinnoksi. Se, mitä vihreä vehmas ruoho on lampaalle, sitä oikea evankeliumi on ihmisen sydämelle ja sielulle.

Mutta Daavidin sanassa on tärkeää myös tämä: *”Herra antaa minun laskeutua maahan.”*

Ymmärrätkö tämän sanoman suuruuden? Maahan lammas laskeutuu vain, kun se on saanut kyllikseen ravintoa ja kun se kokee, ettei sitä uhkaa mikään. Tämän ”maahan laskeutumisen” evankeliumi tekee ihmiselle mahdolliseksi. Evankeliumi ei jätä nälkäiseksi eikä se jätä levottomaksi lain ja syntien tähden, vaan sen vaikutuksesta sielu voi levätä turvallisesti Jeesuksen täytetyn työn tähden.

Lisäksi Daavid sanoo: *”Hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä.”* Tässäkin suomenkos on niukka. Hepreankielisessä psalmissa Daavid sanoo: *”Levossa olevien vesien ääreen hän minut johdattaa.”*

Mitä tämä tarkoittaa? Nyt Daavid ei puhu omasta levostaan eikä ihmisten le-

vosta, vaan *sanoman levosta*. Käsite voi olla meille outo. Ehkä seuraava muistoni vuosien takaa auttaa ymmärtämään:

Eräs egyptiläinen ystäväni selitti minulle kerran, mikä merkitys on sillä, että lampaiden juomavesi on tyyntä ja siis levossa. Hän sanoi, että kun lampaat kumaruvat veden äärellä juomaan, niiden sieraimet tulevat niin lähellä veden pintaa, että pienikin veden liike saa veden menemään niiden sieraimiin ja se puolestaan estää lampaita juomasta. Lauma voi siis seistä veden äärellä, mutta jos vesi ei ole levossa, lauma ei voi juoda eikä sammuttaa janoaan kunnolla.

Oikea evankeliumi on levossa. Se ei ”läiky”, ei mene sieraimiin, se ei tukehdu. Siihen sopivat Jumalan sanat Jeesuksesta: ”Katso: minun palvelijani, jonka olen valinnut... Ei hän huuda eikä riitele... Murtunutta ruokoa hän ei muserra, savuavaa lampunsydäntä hän ei sammuta.”

Tänä aikana tuntuu siltä, että juomapaikoiksi on tarjona levottomia virtapaikkoja ja ruokaniityiksi on tarjona paikkoja, jotka eivät salli ihmisten laskeutua maahan lepäämään. Ruokaa ja vettä on, mutta se ei ravitse eikä sammuta janoa. Hiljainen rauha puuttuu ja jää puuttumaan.

Voi miten me tarvitsemme tuollaisia Daavidin kuvaamia paikkoja, joissa tekeminen ja alituinen valppaana olo eivät jatkuvasti rasita, vaan joissa hyvän Paime-
nen tyyntä turvallinen ääni kuuluu sielua hoitavana: ”Poikani, tyttäreni, ole turvalliseksi mielellä. Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi.”

Per-Olof Malk

4. valtakunnallinen Kristus-juhla

Jumalan armon sana

- ahtaalta avaralle

Jyväskylä 9.-10.8.2008

Tulitpa pohjoisesta, idästä, lännestä tai etelästä, ”kaikki tiet” vievät elokuussa Jyväskylään. **Kokouspaikka:** Jyväskylän kristillinen opisto, noin 4 km kaupungin keskustasta, os. Sulkulantie 28. - Kaupungin bussilla nro 15 pääsee keskustasta opiston risteykseen. - Ilmoittautuminen 31.7. 2008 mennessä (ohjeet oikealla). Lapsille osittain rinnakkaista ohjelmaa.

Lauantai 9.8.

- 12.00 Tulolounas
- 13.00 Jumala on pyhä. Olavi Peltola
- 14.00 Kahvi ja pöytäkeskustelut
- 14.45 Jumalaa vastaan hyökätään. Juhani Aitomaa
- 16.00 Jumala oli Kristuksessa. Jouko Nieminen
- 17.00 Päivällinen ja pöytäkeskustelut
- 18.30 Esirukoushetki. Rukousaiheet annetaan etukäteen.
- 19.00 ”Armoa kaik’ on armoa vaan.” Paavo Lievonen, Maire Lyytinen
- 20.30 Iltapala
- 20.30 ”He näkivät yksin Jeesuksen.” Matt. 17:8. Nuorten aikuisten kokous (avoin kaikille). Maarit Kenttälä, Matti Rantala, Krista Lehtinen, Harri Saastamoinen.
- 22.00 Nuorten aikuisten nuotioilta (säävaraus) ja iltapala

Sunnuntai 10.8.

- 8.30 Aamiainen (kuuluu yöpymishintaan)
- 10.00 Pyhäaamun laulut ja sanat. Olavi Peltola, Mika Vehkasaari
- 12.00 Lounas ja pöytäkeskustelut
- 13.00 Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Paavo Suihkonen
- 14.00 Kahvi ja pöytäkeskustelut
- 14.45 Jumalan kansan vaellus. Per-Olof Malk
- 15.30 Jumalan Karitsa. Kristus-juhla. Vuokko Jokinen, Riina Saastamoinen
- 17.00 Lähtökahvi

Laulu ja musiikki: Elina Lievonen, Pia Saarinen ja Margit Liimatainen

Järjestäjät: Evankeliumin Opintoyhdistys ry sekä Yhteistyöryhmä

TERVETULOA!

Lasten ohjelma Kristus-juhlassa

Lapsille pyritään järjestämään omaa ohjelmaa Kristus-juhlan aikana. Lasten ohjelma on maksuton.

Pyydämme etukäteen tietoa ohjelmaan osallistuvista lapsista (nimi, ikä).

Majoittuminen

Yöpyminen opiston oppilasasuntoloiden 2 hengen huoneissa on opiston hinnoaston mukaan 29 euroa henkilöltä (yhden hengen huoneessa 45 euroa). Hintoihin sisältyy aamupala sunnuntaina.

Pyydämme ystävällisesti tekemään huonevaraukset hyvissä ajoin etukäteen.

Ruokailut

Opiston hinnaston mukaan: Lounas 10 €, kahvi ja kahvileipä 2,40 €, päivällinen 7,20 €, iltapala 5,10 €. Erityisruokavaliot tulee ilmoittaa etukäteen.

Tilaamme ruoat opistolta etukäteen. Siksi ennakoilmoittautuminen ruokailuihin on tarpeen.

Ilmoittautuminen

Majoitukseen ja ruokailuihin ilmoittautumiset **viimeistään 31.7.2008** Evankeliumin Opintoyhdistyksen toimistoon, puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse os.evank@evank.org.

Seuraava sukupolvi

Lauantai-iltana on juhlassa erityisesti otettu huomioon nuoret aikuiset. Nuorten aikuisten ohjelma on avoin kaikille.

Jos sää sallii, jatkuu nuorten keskinäinen yhdessäolo ulkosalla opiston ovien sulkeuduttua klo 22.

Raamattua voi opiskella kotona

Evankeliumin Opintoyhdistys tarjoaa Internetissä kiinnostuneille mahdollisuuden opiskella Raamattua maksutta. Yhdistyksen nettikoulussa, Suomen Evankeliumikoulussa, on yli 20 raamattuluentoa kuunneltavissa ja vapaasti ladattavissa omalle tietokoneelle (josta luennot voi siirtää esim. kannettavaan soittimeen, jolloin kuuntelu on mahdollista vaikka omassa raamattupiirissä).

Luennoilla käsitellään useita Uuden testamentin kirjoja kuten *Filippiläiskirjettä*, *Efesolaiskirjettä* ja *Ilmestyskirjaa*. Luettavissa ja tulostettavissa on niin ikään toistakymmentä luentoa. Sivustolla on myös joitakin laajempia tekstejä, mm. Per-Olof Malkin kauan loppuun myyty kirja *Rakkautta vailla vertaa*, joka käsittelee Joonan kirjaa lähes jae jakeelta.

Suomen Evankeliumikoulun aineisto löytyy osoitteesta www.evank.org.

Postimyyntissämme on lisäksi lähes 50 CD-levyille tallennettua raamattuluentoa, joita voi tilata yhdistyksen Kouvolassa sijaitsevasta toimipisteestä puh. 045 125 5471, sp-osoite maarit.kenttala@evank.org. Postimyyntissä on myös Trio Keskenkasvuisten laululevyä *Hän minut valoon vie* sekä Lauri Hallikaisen Israelissa äänittämiä luontoääniä *Tunnelmakuvia luonnosta – säteitä itäisellä taivaanrannalla*. Kumpaakin levyä myydään Evankeliumin Opintoyhdistyksen työn hyväksi.

Evankeliumin Opintoyhdistys

Juurikasvun oikea puhelinnumero

Lehtemme edellisessä numerossa oli artikkeli tänä vuonna 10 vuotta täyttävästä Juurikasvu Kustannuksesta.

Artikkelin lopussa olleessa Juurikasvun puhelinnumerossa oli valitettavasti virhe. Pahoittelemme kovasti tätä.

Juurikasvu Kustannuksen puhelinnumero on (014) 633 334.

Toimitus

Raamattua tutkiessamme näemme Jeesuksen kirkkauden

Raamatun sanan avautuessa saamme kuulla joskus melkein pä yliluonnollisen selvästi vakuutuksen: Totisesti on Jeesuksen pelastustyö täydellinen ja Isälle kelpaava; totisesti on Jeesus Jumalan Poika; totisesti on Jeesukseen uskovakin Isän mieluosiossa; totisesti on edessäsi oleva sana elävän Jumalan sanaa ja täydellisesti luotettavaa; totisesti saan minäkin kaikessa kurjuudessa painautua sovitetun Isän syliin Jeesuksen turvissa, jonka kirkkaus on niin suuri ja jonka Vapahtaja-sylin olen sanasta nähnyt avautuvan minuakin kohtaan.

Tällaisten hetkien jälkeen ei Jeesuksen kirkkaus ole meille enää ulkoa opittu uskonkappale, vaan olemme siitä silloin jostain jo ikään kuin nähneetkin.

Jeesuksen kirkkauden näkeminen nöyryyttää kyllä syvemmillä kuin mikään muu. Maahan kasvoilleen painoi se opetuslapsetkin kirkastusvuorella ja saattoi heidät suureen pelkoon.

Miten viheliäisiksi tunnemme itsemme Jeesuksen kirkkauden loisteessa, miten rumiksi ja mustiksi huomaamme-kaan siinä omat sielumme kasvot.

Miten saattaakaan jo yksi ainoa Raamatun paikka, jonka valossa näemme jotakin Jeesuksen kirkkaudesta ja omasta kurjuudestamme, painaa meitä ahdistukseen ja pelkoon.

Mutta se ei ole meille vahingoksi. Oikealla tavalla olemme Raamattumme ääressä olleet, jos Herran suuruus ja pyhyys ja oma surkeutemme tulevat meille tunneksi niin, että pyhä pelko jää sieluun.

Pyhä pelko pysyvänä tilana sielussamme onkin yksi niistä siunatuista hedelmistä, joita Raamatun oikea ja pitkittävä vilje-

leminen synnyttää. Mutta ei ainoastaan pelko. Todellisen lohdutuksen ja virvoituksen sillä tavalla myös saamme.

Niin kuin Jeesus kirkastusvuorella tuli pelästyneitten opetuslastensa luo, koski heihin ja sanoi: ”Nouskaa ja älkää pelätkö”, samoin saat sinäkin Raamattua lukiessasi tuntea, kuinka tuossa sanassa läsnä oleva Jeesus näkymättömällä kädellään koskettaa sinua rohkaisten ja virvoittaen. Jeesuksen kirkkaus ei ole pois karkottavaa; se kyllä nöyryyttää, mutta samalla se myös kohottaa ja vetää puoleensa suloisella voimalla.

Kenen persoonallisuus voidaan hyvyydessä, puhtaudessa ja voimassa asettaa Jeesuksen rinnalle? Voimakkainkin ihmisistä on Hänen rinnallaan kuin varjo. Kaikki, mikä on suurta, pyhää ja hyvää, on Jeesuksessa täydellistä siinä määrin, että kaikki Hänessä on kirkkautta.

Ja missäpä tulisimme välittömämmin kosketuksiin Jeesuksesta lähtevän vaikutuksen kanssa kuin hiljaisuudessa ja rukouksessa Raamattua lukiessamme?

”Me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutomme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin vain voi muuttaa Herra, joka on Henki” (2. Kor. 3:18).

Jospa tämä meissäkin toteutuisi! Varmasti toteutuukin, jos tahdomme käydä joka päivä hiljaisuudessa, rukouksessa, nöyryydessä ja kuuliaisuudessa Raamatun kirkkaasta kuvastimesta Herran kirkkautta katselemaan ja siitä osaamme saamaan.

*Armas Roschier (1881-1933)
Otteita 1912 painetusta vihkosesta*

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Internet kotisivut: www.evank.org
 webmaster Petri Malk
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh.
 045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org
Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040-827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050-401 8224,
 sakari.poyhonen@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185
Tuki työlle:
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampopankki)
 ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää

Suomen kotien hengellinen lukemisto

5. vuosikerta. Lehti on maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehdien numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2008

Olemme kiitollisia pienistäkin tuen ilmaisuista!

Saajan tilinumero. Mottagarens kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) 800015-70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin Opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019)41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07	
Maksaja Betalar		Valitse viitenumero 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki Evankeliumin Opintoyhdistykselle Lämmin kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

M – Suomen
Posti Oyj

Jeesus irrotti Jumala-suhteen ansiosidonnaisuudesta

”Teidät erotetaan synagogasta ja tulee sekin aika, jolloin jokainen, joka surmaa jonkun teistä, luulee toimittavansa pyhän palveluksen Jumalalle” (Joh. 16:2 KR 38).

”Teidät erotetaan synagogasta”, siis kunnan ihmisten joukosta. Teillä ei ole enää pääsyä ns. piireihin. Ei kuulu kutsuja vastaanotoille, ei ensi-iltoihin eikä arvokisoihin. Te olette ulkona kaikesta, mihin yleensä toivotaan ja ponnekkaasti yritetään. Te jäätte rannalle. Ette mahdu mukaan.

Lisäksi teidän annetaan ymmärtää, että kohtelunne takana on kaikkein Korkein oikeus. Jokainen, joka teidät tavalla tai toisella nitistää, luulee toimittavansa uhripalveluksen Jumalalle.

Mistä tulee tämä pyhä viha teitä kohtaan? Siitä yksinkertaisesta tosiasista, että te olette luopuneet uskosta ansioihin.

Teidän syrjäyttäjänne, ne, jotka ajavat teidät ulos joukostaan, jotka vähitellen väsyttämällä tai äkki-iskulla tuhoavat elämännenne, ovat niin ansiosidonnaisia, että teidän puheenne ja koko elämäntapanne on heille sietämätöntä.

Kun joku tekee rikoksen, poliisin on tultava ja oikeuslaitoksen on tuomittava hänet sinne, minne hän kuuluu: vankilaan, ehdonalaiseen tai sitten sakkorangaistukseen. Kun joku puolestaan osoittautuu työnantajalleen taitavaksi, yhteistyökykyi-

seksi, itseään kehittäväksi, hänen on saatava osaamisestaan ja tuloksellisesta yrittämisestään kunnan palkka ja kannustuslisät päälle.

Tämän kaavan mukaan on pakko ajatella ja toimia. Ihmisen elämä on kaikessa ansiosidonnaista. Hän kelpaa, jos hän tekee hyvää. Pahan teosta tulee rangaistus.

Miksi sitten Jeesus seuraajineen on noussut ansiosidonnaisuutta vastaan? Miksi hän sanoi aviorikoksesta kiinni joutuneen ihmisen kivittäjille: ”Se teistä, joka ei ole tehnyt syntiä, heittäköön ensimmäisen kiven”?

Paavali kirjoitti roomalaisille: ”Kaikki ovat tehneet syntiä.”

Tässä on asian ydin. Kun ansiosidonnaisuudessa edetään kyllin syvälle, kuka tahansa jää kiinni itse teossa. Silloin hänen palkkansa on kivitys tai vastaava, ellei hänelle anneta anteeksi.

Syytetyn paikalla ansiosidonnaisuus on kamalinta ja armo ihaninta, mitä on olemassa.

*Siis armoos Herra uskallan
et vaivaista sä heitä.
Mä omat työni unhotan,
ne syntiä ei peitä.
Mä turvaan kurjuudessakin
sun sanas lupauksihin.
Ne totta ovat aivan.*

Jussi Talasniemi